Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 14987/14
27.04.2018. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења број: 0031-10412-727/2014 од 13.10.2014. године, у правној ствари остваривања права на новчану накнаду за време незапослености, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.04.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Националне службе за запошљавање број: 0031-10412-727/2014 од 13.10.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 9 У 16268/13 од 06.12.2013. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена на решење Националне службе за запошљавање, Филијале за град Београд број У.П.I 0104-10411-13560-2/2012 од 06.05.2014. године, којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 24.11.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом дозвољених разлога. Указује да је оспорено решење донето без оцене жалбених навода, и наглашава да је погрешно утврђено да му је осигурање за случај незапослености престало дана 06.09.2011. године. Како су тужиоцу уплаћени сви доприноси до 31.05.2012. године, то сматра да му је и осигурање за случај незапослености престало са тим датумом. Истиче да је његов захтев неосновано одбијен, будући да има право на исплату накнаде за случај незапослености од дана подношења пријаве, обзиром да има између 15 до 25 година стажа осигурања, у ком случају сматра да му припада накнада у трајању од 9 месеци. Посебно наглашава да је првостепеним решењем утврђено да је носилац права

белгијског социјалног осигурања и да је стекао право на белгијску пензију, али да при том није уопште утврђено да је држављанин Републике Србије, са сталним пребивалиштем у ..., да је током радног односа у Србији био уредно пријављен на осигурање за случај незапослености и да су му измирене све обавезе по том основу, да није стекао право на пензију у Републици Србији, и да је, с тим у вези, погрешно примењена одредба члана 2. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Сматра да околност да је остварио право на пензију у Краљевини Белгији, не може утицати на могућност да по истом основу остварује права из осигурања за време које је провео на раду у Републици Србији. Са изнетих разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање или сам реши предметну управну ствар тако што ће донети одлуку којом ће тужиоцу признати право на припадајућу новчану накнаду за случај незапослености.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и разлога образложења оспореног решења, произлази да је тужени орган, увидом у списе предмета, ценећи решење Агенције за привредне регистре од 06.09.2011. године и решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 25.03.2013. године, нашао да је тужиоцу на основу иступања са места суоснивача Б.Б., престало осигурање дана 06.09.2011. године, Даље је утврдио да се тужилац пријавио на евиденцију незапослених лица и да је поднео захтев за остваривање права на новчану накнаду дана 09.07.2012. године, као и да има стаж осигурања који је од значаја за остваривање права на новчану накнаду у трајању од 19 година 08 месеци и 05 дана, у који се рачуна и период од 01.01.1992. до 06.09.2011. године. По налажењу туженог, тужилац у моменту подношења захтева за новчану накнаду није могао имати статус незапосленог лица у смислу одредбе члана 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености и по том основу остварити право на новчану накнаду за случај незапослености, с обзиром да је на дан престанка осигурања испунио услов за остваривање права на пензију у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању односно белгијски носилац социјалног осигурања му је признао право на пензију од 01.02.2011. године, те није ни требало да буде уведен у евиденцију незапослених лица. Тужени је навео и то да би тужиоцу према стажу осигурања од 19 година 08 месеци и 05 дана, припадало право на новчану накнаду у трајању од 9 месеци у случају да се пријавио и поднео захтев у року од 30 дана од дана престанка осигурања, али како је тужиоцу осигурање престало 06.09.2011. године а захтев за остваривање права на новчану накнаду поднео дана 09.07.2012. године, по истеку рока од 30 дана и по истеку времена за које би му право на новчану накнаду припало, то у смислу одредбе члана 68. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, тужилац нема право на новчану накнаду. Ценећи наводе жалбе да је на погрешно утврђено чињенично стање

погрешно примењен члан 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, тужени је нашао да су ти наводи жалбе без утицаја на другачију одлуку у том предмету, с обзиром да лице које испуни услов за пензију у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању било које државе, не може бити незапослено лице у смислу члана 2. наведеног закона, односно не може истовремено примати пензију и новчану накнаду у складу са прописима о запошљавању, тако да су без утицаја на другачије решење ове управне ствари и наводи жалбе да ожалбеним решењем није утврђено да је тужилац држављанин Републике Србије са сталним пребивалиштем у ..., као и да је за време трајања радног односа у Србији био уредно пријављен на осигурање за случај незапослености, да су обавезе по том основу измирене и да није стекао право на пензију у Републици Србији.

Из списа предмета произлази да је првостепено решење донето у извршењу решења туженог органа број: 0031-10412-435/2013 од 21.03.2014. године, којим решењем је поништено првобитно донето решење првостепеног органа, Филијале за град Београд, број 0104-10411-13560-1/2012 од 09.04.2013. године, а све у извршењу пресуде Управног суда 9 У 16268/13 од 06.12.2013. године, којом пресудом је због повреда чл. 199. став 2. и 235. став 2. Закона о општем управном поступку поништено решење туженог органа од 08.07.2013. године и дат јасан налог да се у поновном поступку, у извршењу наведене пресуде, несумњиво утврди датум престанка тужиочевог осигурања. Наведеном пресудом туженом је указано да се у списима предмета налазе докази и то: образац М-А, који представља одјаву са обавезног социјалног осигурања, из којег се у делу података о трајању осигурања види да је датум престанка осигурања 31.05.2012. године, као и изјава директора Б.Б., из које произлази да је у периоду од 19.12.2007. до 31.05.2012. године тужилац био пријављен у статусу суоснивача у поменутој фирми; као и извод и Регистра привредних субјеката који се води код Агенције за привредне регистре, из којег се види да је у оквиру података за Б.Б., дана 06.09.2011. године евидентирана забележба којом је у Регистар привредних субјеката уписана пресуда Привредног суда у Београду број 27 II 279/2010 од 21.04.2010. године, којом се утврђује право тужиоца А.А. из ..., да иступи из Б.Б.. Противно наведеном, по оцени Управног суда, ни у поновном поступку није поступљено по датом налогу, чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, нити наводи изнети у образложењу оспореног решења имају утемељења у доказима садржаним у списима предмета. Ово стога што је увидом у Регистар привредних субјеката БД 111869/2011 од 06.09.2011. године, на који се и тужени позива у образложењу оспореног решења, суд утврдио да се истим региструје промена у односу на тужиоца, као оснивача, а не као суоснивача наведеног привредног друштва, како је наведено у образложењу оспореног решења. При наведеном, у истом решењу Агенције за привредне регистре, констатована је забелешка о праву тужиоца да иступи из тог привредног друштва. Сагласно наведеном, Управни суд налази да тужени није поступио у складу са чланом 69. Закона о управним споровима и да није отклонио неправилности на које је пресудом указано, те да у поновном поступку није несумњиво утврдио чињеницу о датуму престанка осигурања, а све имајући у виду и остале доказе садржане у списима предмета, на које је туженом већ указано наведеном пресудом Управног суда 9 У 16268/13 од 06.12.2013. године, пре свега на потврду Б.Б., од 10.09.2012. године, уз који акт је ово привредно друштво доставило и пријаву, промена и одјава на обавезно социјално осигурање са доказом да је тужилац пријављен на

осигурање дана 19.12.2007. године, по основу суоснивача у наведеном друштву и одјављен са осигурања са даном 31.05.2012. године, као и изјаву директора тог предузећа, којом изјављује да је, тужилац у том предузећу, у назначеном периоду, био пријављен у статусу суоснивача, да није био у радном односу и да није примао лични доходак, али да су му по статусу суоснивача уплаћивани социјални доприноси на терет послодавца и на терет радника.

Поред наведеног, по оцени суда, погрешан је закључак туженог органа да се тужилац не може сматрати незапосленим лицем, у смислу одредбе члана 2. став 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, јер је право на пензију остварио према белгијским прописима, будући да се сагласно наведеној одредби, незапосленим сматра лице које је испунило услов за остваривање права на пензију у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању, што подразумева остваривање тог права у складу са прописима Републике Србије, што овде није био случај. Ово нарочито, имајући у виду да се у списима налази решење Дирекције Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Одељења за пензијско и инвалидско осигурање по међународним уговорима број 391848 од 25.03.2013. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на старосну пензију.

Код напред наведеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредаба чл. 40. ст. 2. и 42. ст. 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

У поновном поступку, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.04.2018. године, 17 У 14987/14

Записничар **Председник већа-судија**
Тија Бошковић,с.р. **Душица Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ